

PRÒLEG

—Perdona, t'ha caigut això.

No havien passat ni cinc segons. L'Alba va dibuixar un somriure triomfant abans de girar-se i treure's els auriculars. El noi s'havia aixecat de la taula del costat i li entregava el moneder que ella mateixa havia deixat caure en aquella terrassa davant del passeig Marítim.

—Ah, moltes gràcies —va dir agafant el moneder—. Que despistada!

—Sí, despistada...

Tenia uns ulls marrons intensos, penetrants, uns llavis carnosos i una pell bruna que irradiava una sensualitat irresistible. Estava per sucar-hi pa!

—Per cert, tu ets el que acabes d'enxampar un lladre pel passeig, oi? —L'Alba procurava fingir poc interès—. T'he vist des d'aquí corrent la maratón.

El noi va fer un mig somriure. Encara li brillaven gotes de suor a la cara. Uns minuts abans, havia perseguit un lladregot que fugia amb la bossa d'una senyora pel passeig Marítim. Al final l'havia empaitat i havia retornat la bossa a la dona gran. Que mono!

—Sí, era jo.

—Doncs avui ja has fet dues bones accions.

—Saps? La propera vegada no cal que deixis caure el moneder si vols parlar amb mi.

Els seus ulls brillaven amb picardia. Ui, amb aquests fums anava? Ella va encreuar els braços; no es pensava arronsar davant d'un cregut com ell. Amb una de bona havia topat!

—Tu tampoc no cal que persegueixis un lladre si vols cridar la meva atenció.

Ell va arquejar una cella mentre es ficava les mans a les butxaques.

—Et puc sorprendre d'altres maneres.

—Ah, sí? De quines?

—Ho veuràs la propera vegada.

—I qui diu que hi haurà una propera vegada?

—La meva intuïció. —Es va repenjar sobre el respatller d'una cadira—. Com ho tens aquesta nit?

L'Alba sentia un espurneig a l'estómac. Es moria de ganes de quedar amb ell; no s'esperava que hagués sorgit aquella química entre tots dos tan ràpidament, però no volia caure com una mosca davant dels seus encants. Ell devia estar acostumat que totes li diguessin que sí a la primera.

—Se m'acut una idea millor. Si realment em vols sorprendre, no planegem la propera trobada: deixem que sorgeixi.

El noi va esbufegar.

—Ets dura, eh!

—Amb els galls com tu, sí.

Ell es gronxava en el respatller de la cadira, divertit.

—M'agraden les ties dures. Vius per aquí?

—Estic de vacances. I tu?

—Vinc sovint per temes de feina. —Es va posar dret i va fer un pas endavant—. Encara que potser buscaré altres motius per venir.

Estaven a poc més d'un pam de distància. Una brisa li va portar la suor que transpirava de la seva samarreta molla. Aquell cos li provocava un zum-zum tan intens que li feia una reacció radioactiva sota la pell. Tot i així, el va aturar posant-li la mà sobre el pit.

—Tranquil, no cal que busquis més motius.

—Potser ja he trobat el meu motiu.

L'Alba notava l'escalfor del seu pit, una calor que li començava a cremar la mà, així que la'n va apartar i se'n va distanciar una mica.

—De què treballes? —va dir per sortir del pas.

El noi va enfosquir les pupil·les mentre la contemplava fixament, poc abans de desviar la mirada cap a la platja.

—Diguem que treballo al mar —va pronunciar a poc a poc.

—Saps que m'encanta el mar? —va revelar l'Alba, guardant el moneder a la bossa—. És un bon lloc on em pots buscar; ves pensant el teu següent numeret.

Dues perles negres li brillaven al blanc dels ulls.

—T'asseguro que ja no m'entretindré perseguint lladres; la propera vegada jo mateix seré el lladre.

—Ah, sí? I què voldràs robar?

Els ulls del noi van descendir cap a la seva boca mentre es mossegava el llavi. Alhora, li va acostar la mà lentament a la

galta. Era un gest natural, instintiu, embolcallat pels silencis còmplices de tots dos. En sentir la carícia de la seva mà, una descàrrega li va electrificar totes les capes de la pell. Se li revolucionaven les partícules del cos a mesura que ell aproximava els seus llavis. Ella notava com la seva boca també s'hi acostava.

A menys d'un pam de distància, però, l'Alba li va posar el dit als llavis mentre feia que no amb el cap.

—Val més que guardem la sorpresa per a la propera vegada.

1

—Vull el divorci.

Tan sols els separava un banc, però de sobte la distància entre tots dos s'havia fet infinita. Es van contemplar enmig d'aquell magatzem del club de busseig, envoltats de vestits de neoprè i ampolles d'aire que presenciaven l'escena com espectadors silenciosos.

Al final ho havia dit.

Al final havia pronunciat la paraula que no s'havia atrevit a dir durant molt de temps.

L'Oriol s'havia quedat com un ninot inert en sentir-la.

—Laia, què dius?

—No puc més, Oriol.

Se li humitejaven les pupil·les.

Mai no s'hauria imaginat que arribaria tan lluny. S'estimava l'Oriol amb bogeria; amb ell havia compartit uns anys molt feliços i no se'n penedia pas. Ara el veia davant seu i recordava aquell Oriol que va conèixer amb quinze anys en un curs d'estiu, aquell Oriol amb qui va fer la primera immersió a la platja, aquell Oriol que li posava l'anell de compromís en una barca de pescadors mentre el sol es ponía...

—No tornarà a passar, t'ho prometo.

—Oriol, ara ja és tard.

S'havien jurat fidelitat per sempre, però tampoc no pensava que les coses empitjorarien tant com ho havien fet últimament.

—Laia, em sap molt de greu. Perdona.

—No cal que em demanis perdó.

—Creu-me, no vaig veure les trucades —va explicar amb la mà al cor.

La Laia va sospirar, impotent.

—Aquest no és el problema.

—Llavors quin és el problema?

Que no se n'adonava? Va fer l'intent de parlar, però en l'últim moment s'ho va repensar i va negar amb el cap.

—Tant és. Deixa-ho córrer.

—Laia, sisplau.

—Què?

—Digue'm quin és el problema.

—És que no ho veus? —va dir, alçant la veu.

Ell va arrufar el front, confós, sense saber què dir.

—Estava sola, Oriol, aquest és el problema! —li va retreure—. Quan ahir vaig tenir l'atac d'ansietat, et necessitava al meu costat, et necessitava més que mai, però tu no hi eres! Et vaig trucar mil vegades a altes hores de la matinada, quan el més lògic seria que fossis amb mi, però no, tu estaves de gresca amb els teus amiguets mentre jo me n'anava a la merda! Que trist, Oriol... Quan els de l'ambulància em van preguntar si havia avisat algun familiar, no sabia què respondre. Què els havia de dir? Que havia trucat al meu marit, però que havia sortit de festa amb els col·legues?

A l'Oriol li havia marxat el color de la cara, s'havia convertit en un dibuix en blanc i negre.

Ella es va asseure al banc del centre, rendida.

Ja ho havia tret. Sentia molta ràbia dins seu. Aquella nit havia vist clar que no podia continuar amb ell. Mai no havia tingut un atac d'ansietat tan fort; estava convençuda que li havia vingut per tota la tensió acumulada al llarg dels últims anys. El que havia passat aquella matinada tan sols era la gota que feia vessar el got.

L'Oriol es va asseure al seu costat i va fer l'intent de posar-li la mà sobre la cuixa.

—No passarà mai més.

Ella li va apartar la mà.

—Ja no m'ho crec. M'he estat massa nits sola. Patint.

—No sabia que et sentissis així, em pensava que ja no et molestava.

—De debò? De debò et pensaves que ja no em molestava que em deixessis sola? —A la Laia se li enverinava la llengua de tants insults que estava contenint—. Au, va! D'això n'havíem parlat moltes vegades, però tu preferies no preguntar i jo, no tocar el tema. Així ens estalviàvem una discussió, però sabies de sobra que em continuava sentint malament.

L'Oriol va esbufegar i es va passar les mans pels cabells.

—Laia, no ens vam entendre —va reconèixer—. No he estat el millor marit del món, ho sé, però penso canviar.

—És massa tard, Oriol, ja és massa tard...

La Laia es va aixecar del banc i es va aturar davant dels penjadors dels vestits de neoprè, girant-li l'esquena.

—De vegades em preguntava si tenia marit, perquè últimament feies vida de solter sense comptar amb mi, i em preguntava per què, Oriol, per què preferies sortir amb els teus amics abans que passar el temps amb mi. I saps a quina conclusió he arribat? —Es va girar i es va enfrontar amb ell—. Que no m'estimes.

L'Oriol es va aixecar del banc, alarmat.

—Laia, sisplau, no diguis això! Ara està parlant el teu cor ferit.

—He pensat molt en el que t'estic dient, Oriol.

—Deixa d'escoltar el teu cor, Laia, donaria la vida per tu.

—Això queda molt bonic, però no m'ho has demostrat.

Necessito fets, no paraules.

—Dona'm una oportunitat, sisplau, deixa'm lluitar per això que tenim —li va demanar, acostant-s'hi.

Va provar d'agafar-li la mà, però ella va encreuar els braços.

—Ja no tenim res —va sentenciar—. No t'enganyis, fa temps que no tenim res.

L'Oriol va quedar petrificat mentre les pupil·les li titil·laven, esporuguides.

—Segur? És això el que vols?

Ella va assentir. Es clavava les ungles al braç amb força. No li importava fer-se sang; tant de bo es pogués treure la pell perquè la sang li ragés lliurement pel cos!

—Avui faré les maletes —va anunciar continguda—. T'acompanyaré a la immersió i després marxaré.

La cara de l'Oriol es va anar desfent. Es va acostar a la paret amb el cap cot, va clavar-hi les mans i va donar-hi un

cop de puny amb què va descarregar la seva ira. Els artells se li van ensangonar. Quan va alçar el cap, es va ficar el puny a la boca.

No va dir res.

Un silenci eixordador els va embolcallar.

Va anar cap a ella, que encara estava amb els braços plegats, i va intentar agafar-li la mà.

—No marxis, sisplau —va pronunciar en un últim intent.

Ella va girar la cara, però aquesta vegada va desplegar els braços i va deixar que la seva mà ferida l'agafés. Va inspirar. Sentia molta llàstima per l'Oriol, però no pensava deixar-se endur per les emocions.

—Laia..., t'estimo.

Aquell *t'estimo* es va catapultar cap al seu cor i li va esclatar com una bomba devastadora. De sobte, s'havia convertit en un sac de runa i cendra. No podia dir res, trossos de paraules i emocions se li engargussaven a la gola. Tenia un dolor tan profund que només desitjava arrencar-se el cor esmicolat i deixar-ne de sentir els batecs tan punyents. Estimar era morir.

—S'ha acabat, Oriol.

Les llàgrimes li inundaven els ulls.

L'Oriol li va retirar la mà lentament. S'anava fent transparent, com si s'evaporés.

La Laia va apartar el cap. No podia suportar veure l'Oriol en aquell estat, se sentia fatal per destrossar-lo, per posar un punt final en la seva relació. No s'imaginava que el dolor couria tant. Per què era tan difícil tot plegat?

—Pots quedar-te el club de busseig —li va dir ella amb un fil de veu—. Jo me n'aniré amb el meu pare, tornaré a estar envoltada de peixos i taurons...

Se li va esquarterar la veu. Només tenia ganes de plorar, de sortir corrents, de cridar de dolor. Es va dirigir a la porta del magatzem, on va topar amb una nena que els observava al llindar, una nena rossa de cabells rinxolats que li clavava uns ulls verds molt encuriosits.

—I tu qui ets?